

Πέθανε στους Φιλιάτες ο γιατρός Βασίλης Διαμάντης

Ιανουάριος 2005

Εφυγε το μεγάλο παιδί

Στις δυο γενάρη ένας αλλιώτικος απογευματινός αέρας ξεκίνησε από την οροσειρά της Πίνδου διέσχισε τα μπογάζια, στάθηκε για λίγο στα πεύκα σιγομίλησε και τρύπωσε αθόρυβα από τις χαραμάδες στο νοσοκομείο να πάρει ένα επιστημονικό πνεύμα, μια ψυχή, τον Βασίλη Διαμάντη. Μα προτού τον αποθέσει στα Ιλίσια Πεδία, να τον σεριανίσει στα στενά της Πόλης και στις δαντελένιες ακτές του Βοσπόρου, να τον θωπεύσει το κύμα και να του πει ένα μεγάλο και βροντερό εύγε.

Γιατί όταν τον ξεπροβόδισε για τον τόπο καταγωγής του, φαίνετε, του αφαίρεσε αυτό το κακό που κουβαλάει μέσα του ο άνθρωπος. Την ματαιοδοξία, την υπεροψία και την κακή απογείωση, αυτή που έχει τα φτερά του Ίκαρου και πολλές φορές πέφτει και τσακίζεται.

Του άφησε το δίπλωμα και τα ιατρικά συγγράμματα, τα οποία δεν έκλεισε στο χρονοντούλαπο. Τα μελετούσε μερόνυχτα και με την δύναμη και αφοσίωση του δυνατού επιστημονικού του μυαλού οι διαγνώσεις ήταν άριστες και Θεϊκές. Δεν είχε βοηθούς. Αξονικούς τομογράφους υπέρηχους και άρτιους εξοπλισμούς αναλύσεων, από ιατρικής άποψης.

Τότε ήταν όλα στα σπάργανα. Άοκνος, ακούραστος πήρε στα χέρια του όλη την ασθενούσα Θεσπρωτία και με την δύναμη της επιστημονικής του γνώσης αλλά και του εύστροφου μυαλού του αναχαίτιζε το κακό και γύριζε, για μεγάλο χρονικό διάστημα, νικητή κάθε Διγενή- από τα Μαρμαρένια Αλώνια. Όλα τα διετέλεσε αθόρυβα κι χωρίς προβολή.

Γιατρέ μου άνθρωπε και ακρίτα. Θαλασσόλυκε της Παθολογίας του Νοσοκομείου Φιλιατών κι όλης της Θεσπρωτίας. Επιλογή καλής συζύγου, καλά και προσγειωμένα παιδιά κι εν κατακλείδι καλή οικογένεια.

Καλό κατευόδιο και καλή αντάμωση στην άλλη πατρίδα.

Ντίνα Τσέκα

Η φτωχή μου γραφίδα δεν είναι δυνατόν να περιγράψει τις αρετές και την επιστημονική κατάρτιση του γιατρού Βασίλειου Διαμάντη.

Γεννήθηκε στην Βασιλίδα των πόλεων την Κωνσταντινούπολη και έζησε πλησίον των γονέων του Γεωργίου και Μαρίας που διατηρούσαν εκεί μία λαμπρή επιχείρηση αρτοποιείου.

Με την αποφοίτησή του από την ξακουστή Ροβέρτιο σχολή ήρθε στην Αθήνα πλησίον του θείου του Αλέκου Βουγίδη. Στη συνέχεια έδωσε εξετάσεις στο πανεπιστήμιο Αθηνών και πέρασε μεταξύ των πρώτων στην ιατρική Σχολή.

Με την αποπεράτωση των σπουδών του επανήλθε στην Κωνσταντινούπολη και συνέχισε

μεταπτυχιακές σπουδές σε μεγάλο πανεπιστήμιο της Πόλης που δίδασκαν διάσημοι καθηγητές της ιατρικής.

Λόγω όμως της μεγάλης του εθνικής δράσης διώχθηκε από τις Τουρκικές αρχές και ήρθε στην Αθήνα. Με την παρότρυνση του θείου του Φώτιου Βουγίδη ήρθε και ανέλαβε υπηρεσία στο νοσοκομείο Φιλιατών.

Έβλεπε την επιστήμη όχι σαν βιοποριστικό επάγγελμα αλλά ως λειτούργημα.

Η πραότητα του χαρακτήρα του η σεμνότητα, η καλοσύνη, το ψυχικό του μεγαλείο και η εντιμότητα του ήταν στοιχεία της προσωπικότητάς του.

Όσοι νοσηλεύτηκαν στο νοσοκομείο Φιλιατών το ομολογούσαν και δεν ήξεραν πως να τον ευχαριστήσουν. Ο θάνατος του μας γέμισε λύπη γιατί χάσαμε έναν εξαιρετικό φίλο γιατρό και άνθρωπο, όλα αυτά τα χρόνια του βίου του στους Φιλιάτες.

Είχε την τύχη να έχει δίπλα του την αγαπημένη του Γεωργία που αν και κατήγετο από τα Γιάννενα αγάπησε πολύ τον τόπο μας.

Γόνος μιας πολυμελούς και αρίστης οικογένειας συνέπεσε να συνυπηρετήσετε στο νοσοκομείο μας και να συνδέσετε για πάντα τη ζωή σας.

Σου συμπαραστάθηκε σαν στοργική σύζυγος και μητέρα των δύο λαμπρών σου παιδιών που με τις λαμπρές τους σπουδές στο εσωτερικό και εξωτερικό κοσμούν τις επιστήμες που υπηρετούν.

Έχοντας επιτελέσει στο ακέραιο το καθήκον σου και με το παραπάνω, μπορείς και δικαιούσαι με ταπεινωση να αναφέρεις τα λόγια του Μεγάλου Αποστόλου των Εθνών Παύλου "Τον αγώνα τον καλόν ηγωνίσαι τον δρόμο τετέλικα την πίστην τετήρηκα".

Πιστεύω αυτή τη στιγμή να βρίσκεσαι στις αγκάλες των αγαπημένων γονέων σου και του αδελφού σου Αριστοτέλη και της Ευτυχίας και θα διηγείσαι τα δρώμενα των Φιλιατών. Ακόμη θα σε συντροφεύουν οι προαπελθόντες συνάδελφοι σου:(Δονάτος Σπανόπουλος, Μηνάς Πασχόπουλος, Αθανάσιος Κέκας, Τέλης Σπανόπουλος και ο λίαν αγαπητός σε όλους μας Ηλίας Πασχόπουλος και θα σε ρωτούν για το Νοσοκομείο μας.

Πιστεύω θα τους πεις ότι τούτο είναι σήμερα μια πρότυπη νοσηλευτική μονάδα της, βορειοδυτικής Ελλάδος επανδρωμένο με τα σύγχρονα τεχνολογικά ιατρικά μέσα χάρις στο αμέριστο ενδιαφέρον του λίαν αγαπητού σε όλους μας εκλεκτού συμπατριώτη και πρώην υπουργού Αλέκου Παπαδόπουλου, αλλά και επανδρωμένο με άριστο ιατρικό, νοσηλευτικό και διοικητικό προσωπικό θα πρέπει να γνωρίζουν όλοι οι Θεσπρωτοί το νοσοκομείο αυτό ανδρώθηκε χάρις, στις ιατρικές ικανότητες των γιατρών Βασιλείου Διαμάντη, Ηλία Πασχόπουλου και Αθανάσιου Δεμερτζή.

Ευχόμεθα Ο Πανάγαθος Θεός να χαρίζει βάλσαμο παρηγοριάς στις ψυχές των οικείων σου, των συγγενών σου και σ'όλους τους δικούς σου ανθρώπους. Στο καλό Βασίλη στο καλό γιατρέ μας.

Στο καλό λέμε στους ζωντανούς στο καλό λέμε και σε σένα γιατί ζωντανή θέλουμε να μείνει στη μνήμη μας η αγαπημένη μας μορφή σου.

Αιωνία σου η μνήμη

Γρηγόριος Φ. Οικονόμου

Συγγνώμη Γιατρέ μου

Εμείς οι Φιλιαταίοι δεν σε τιμήσαμε όσο έπρεπε και όσο σου άξιζε.

Έπρεπε να σου απευθύνω λίγα λόγια αποχαιρετισμού κα να σε ευχαριστήσω για το καλό που

έκανες σ' όλους εμάς. Έσωσες ζωές.

Έδειχνες όμως πολύ κουρασμένος από τα 91 χρόνια εδώ στη γη και βιαζόσουν να πας γρήγορα στον απέραντο χώρο της ανάπαυσης.

Επίσης δεν εύρισκα σειρά, από τόσους που έσωσες που ήθελαν να σε ευχαριστήσουν!

Ένας, από τα χωριά της Μουργκάνας, που ήλθε να σε αποχαιρετίσει μου είπε. Επρεπε να τον ονομάσουν "Σωτήρα" Διαμάντη και όχι Βασίλη.

Είχα οξεία σκωληκοειδίτιδα και με σκέπασαν δίπλα στο τζάκι και κόντεψα να σκάσω. Πάγο και στου Χατζηκώστα γρήγορα. Ολοι γελάσανε. Στο ρίγος πάγο; Εγώ όμως σώθηκα. Άλλος συμπολίτης μου ανέφερε ότι του έστειλες το παιδί του στο "Παίδων" και του είπαν εκεί οι καθηγητές ποιος συνάδελφος γιατρός έκανε αυτή τη διάγνωση και έδωσε αυτή την αγωγή; κι όταν τους το είπα μου είπαν σου έσωσε το παιδί ο Βασίλης ο Διαμάντης.

Πραγματικό Διαμάντι εσύ γιατρέ μου απάντησες στον τίτλο που σου δώσανε "σαν γιατρός προσπαθώ να κάνω λιγότερα λάθη". Ο γιατρός Διαμάντης είχε τρεις ιδιαίτερες αγάπες, την Πόλη που μεγάλωσε και για την οποία μίλαγε με θαυμασμό. Το Γηρομέρι το ιστορικό χωριό του που τον έκανε περήφανο και το Φιλιάτι που λάτρευε και πόναγε όσο κανείς άλλος.

Εδώ ήθελε να αναπαυθεί. Αν υπήρχε ένα παγκόσμιο βραβείο υγείας και πρόνοιας έπρεπε να δοθεί στον καθηγητή Διαμάντη και να το μοιρασθεί με τον αξέχαστο Ηλία Πασχόπουλο που σε δύσκολα χρόνια κράτησαν όρθιο το νοσοκομείο μας. Ως προς την πρόνοια να το μοιρασθεί με το αείμνηστο Μίμη Λέντζαρη ο οποίος με μερικές αρχόντισσες (και στην ψυχή) των Φιλιατών, στήσανε το Ξενία των ηλικιωμένων τελευταίο σταθμό όλων εμάς που έχουμε σειρά για τα αγγελούδια.

Ευάγγελος Κολέλης,

Δημ. Σύμβουλος Φιλιατών

Ιανουάριος 2005